

Mijn naam is Pip van dijk.

Ben gelukkig getrouwd en heb 2 kinderen, een jongen en een meisje (meer soorten zijn er niet) mijn zoon woont in Australië en mijn dochter in Amsterdam.

Ik ben een van de gelukkigen die nog vol aan het werk is bij een baas (Cabot bv. in Rozenburg). Hierdoor breng ik nog wat geld in het laatje voor al die gepensioneerden aan boord. Dat is dan ook de reden dat ik niet zo vaak beschikbaar ben om te helpen. Mijn werkgever is zo vriendelijk om mij om de week op woensdag een vrije dag te geven zodat ik toch nog af en toe kan komen sleutelen. Dit doe ik nu al een aantal jaren.

Ik ben op 16-jarige leeftijd door een weddenschap bij de marine terecht gekomen. Op de LTS zat een leerling bij mij in de klas die het advies kreeg om naar de marine te gaan. Toen ik dat hoorde lag ik in een deuk omdat die leerling zo motorisch gestoord was als een eikenhouten deur. Dus ik met mijn grote bek tegen die leraar "als die gozer goed gekeurd wordt bij de marine dan kom ik er zeker". Daarna zijn we samen ingeschreven voor de keuring en je raadt het al.

Er is er maar een goed gekeurd en dat was ik.

Mijn eerste plaatsing was op de Tjerk Hiddes in 1975. Ik was nog nooit op een boot geweest voordat ik bij de marine ging (behalve een roeiboot). Toen ik aan boord kwam was ik nogal verbaast dat de deur dorpels zo hoog waren, dit is toch zeer ongemakkelijk als je te veel gedronken hebt om er overheen te stappen. Nu noemen ze dit aan boord volgens mij waterkeringen.

Mijn eerste trip ging al snel de mist in. Ik had al een paar dagen flink last van pijn in mijn buik.

Maar ik wilde graag varen om te ervaren hoe dat was. Eenmaal op zee, ik toch maar naar de ziekenboeg. Daar kreeg ik gelijk flink om mijn donder waarom ik niet eerder was gekomen, ik had namelijk een blinde darm ontsteking. Daarna meteen met de helikopter naar het militaire hospitaal in Engeland gebracht en geopereerd.

Van juli 1976 tot december 1976 op de "STANAVFORLANT", dat was een leuke tijd.

Begin augustus kregen we een lekke ketel en zijn toen naar Haakonsvern (Noorwegen) gevaren. Hier hebben we de ketel in 5 dagen gerepareerd met een paar vrijwilligers (waaronder ik als stoker 3).

De meeste opvarenden zijn die tijd nog even naar huis gevlogen.

Na de reparatie weer aangesloten bij het eskader.

Op een gegeven moment heb ik het verzoek ingediend om overgeplaatst te worden naar de onderzeedienst of naar een schip dat naar de West zou gaan. De keuze is toen gevallen op de Amsterdam waarmee ik naar de West ben gevaren. Dat was voor mij de leukste trip.

De oversteek en alle Boven- en Benedenwindse eilanden bezoeken.

Helaas zijn we niet teruggevaren met de Amsterdam omdat deze verkocht werd. We hebben hem in Curaçao overgedragen aan de Peruaanse marine. Die Peruanen snaptten het wel, die deelde nog lijfstraffen uit op zondag op de steiger. Als ze een bakkie hadden dat werden ze letterlijk op hun vingers getikt, (met een lat). Ik ben daarna op de mijnendienst kazerne geplaatst en vandaaruit in 1980 afgezwaaid. Ik had daarna niets meer met de marine, (uniform en korte haren was niet aan mij besteedt).

Jaaaaaren later met de vestingdagen in Hellevoet liep ik langs de Bernisse. Staat er iemand te zwaaien naar me, ik zo aardig als ik ben, natuurlijk terugzwaaien en gewoon doorlopen.

(Ik had die dag de middagdienst en moest naar mijn werk).

De andere dag kijk ik op Facebook, en ja hoor mail "hé kl..tzak waarom ben je gisteren niet aan boord gekomen", de mail was van een oud-collega van mijn werk. Hij was vrijwilliger (machinist) op de Bernisse geworden. Hij is nog aan boord en zit wel eens op de kist 😊

De woensdag daarna toch maar eens gaan kijken op dat jacht. Daar meteen het virus opgelopen (hiervoor is nog steeds geen Vaccin uitgevonden) In al die jaren dat ik er nu bij ben is er nog nooit zoveel gevaren en verdiend (op afgelopen jaar na natuurlijk) als onder het nieuwe bestuur.

Bij deze wil ik dan ook het gehele bestuur bedanken voor het goede werk dat ze doen.

Daarnaast kunnen ze het natuurlijk niet zonder al die ouwe knarren van de bemanning.

Ook de bemanning hierbij dikke pluim voor al het werk en regelen van spullen.

Nu maar hopen dat het Coronavirus snel opgehoepeld is zodat we weer lekker kunnen gaan varen.

Groet, Pip